

dilectione Dei et proximi tota Lex pendet et Prophetæ¹. Sed quid valent ista decem? Data est lex, sed, « Si data » esset lex, quæ posset vivificare, omnino ex lege esset » justitia². » Nostri legem, et non facis legem; « Littera » occidit: » ut autem facias quod nosti, « Spiritus au- » tem vivificat³. » Accedant ad decem septem. Sicut enim lex Decalogo significatur, ita Spiritus sanctus septiformis ostenditur. Ipse invocatur super baptizatos, ut det illis Deus, secundum Prophetam, Spiritum sapientiae et intellectus⁴: ecce duo. Spiritum consilii et fortitudinis: ecce quatuor. Spiritum scientiae et pietatis: ecce sex. Spiritum timoris Domini: ecce septem. Quando ista septem accesserunt, fiunt decem. Quid dixi? Quasi absurdum est: Cum septem ad decem accesserunt, fiunt decem: quasi oblitus sum numerare. Ergo dicere debui: Cum septem ad decem accesserunt, fiunt decem et septem. Hoc omnes norunt: nam cum dicerem: Cum septem ad decem accesserunt, fiunt decem; pueri isti non me ridebant? Et tamen dico, et repeto, nec erubesco. Cum intellexeritis, non reprehendetis computantem, sed amabitis disputantem. Decem sunt illa præcepta legis: sed enumeravi et septem cooperations Spiritus sancti. Cum ista septem accesserint, fiunt decem: cum Spiritus sanctus accesserit, impletur lex. Si autem ista septem non accesserint, non fiunt illa decem: in littera erunt, sed littera occidit; scientia prævaricatorem facit. Accedat Spiritus, et impletur lex, adjutorio Dei, non viribus tuis. Ergo vide: non valde amemus pertinere ad illa decem. « Si enim ex lege justitia, ergo Christus gratis mortuus » est⁵. » Sed quo pertineamus? ad illa septem? Tale est ac si facere possimus, sed quid facimus nesciamus. Ergo

¹ Matth. xxii, 40. — ² Galat. iii, 2. — ³ 2 Cor. iii, 6. — ⁴ Isaï. xi, 2. — ⁵ Galat. ii, 21.

ad decem septem pertineamus. Lex jubet, Spiritus juvat: lex agit tecum, ut scias quid facias; Spiritus, ut facias. Ergo ad decem-septem pertineamus, et computemus decem-septem, et inveniemus nos in centum-quinquaginta tribus. Jam nostis, sæpe dixi, sæpe ostendi. Ab uno usque ad quatuor decem sunt: sed si omnes addas. Unum sequantur duo: adde et duo, jam tria sunt: post duo sequantur tria, jam sex sunt: post tria sequantur quatuor, jam decem sunt. Quid me rumpo? Quod nostis loquor. Addite cæteros numeros, et pervenietis. Cum perveneritis ad decem et septem, ad centum et quinquaginta et tres crescendo pervenietis. Quid est crescendo? Proficiendo tanquam gradatim pervenietis ad dexteram. Obedite nobis, computate vobis.

SERMO CCL¹.

In diebus Paschalibus, XXI.

De eadem lectione et duabus punctionibus.

I. DOMINUS Jesus infirma mundi eligens, ut confundet fortia, et colligens Ecclesiam suam de toto orbe terrarum, non coepit ab imperatoribus, aut a senatoribus, sed a piscatoribus. Quaecumque enim dignitates fuissent prius electæ, sibi hoc auderent tribuere, non Dei gratiae. Hoc consilium secretum Dei, hoc consilium Salvatoris nostri exponit Apostolus, ubi dicit: « Videte enim vocationem vestram, fratres, Apostoli verba sunt, quia non multi

¹ Alias 22 ex Vignerianis.

» sapientes secundum carnem, non multi potentes, non
 » multi nobiles: sed infirma mundi elegit Deus, ut con-
 » funderet fortia; et ignobilia mundi et contemptibilia
 » elegit Deus, et ea quae non sunt tanquam ea quae sunt,
 » ut quae sunt evancentur, ut non glorietur omnis caro
 » coram illo¹. » Hoc et Propheta dixit: « Omnis vallis
 » implebitur, omnis mons et collis humiliabitur, æqua-
 » litas campi constituetur². » Denique hodie ad gratiam
 Domini pariter accedunt nobiles et ignobiles, doctus et
 imperitus, pauper et dives. Ad istam gratiam accipien-
 dam non se præponit superbia humilitati, nihil scienti,
 nihil habenti. Sed quid eis dixit? « Venite post me, fa-
 ciam vos piscatores hominum³. » Si illi piscatores non
 præcessissent, nos quis cepisset? Modo magnus est qui-
 libet orator, si potuerit bene exponere de quo scripsit
 pector.

II. Cum ergo piscatores piscium elegisset Dominus Je-
 sus Christus, et fecisset piscatores hominum, in ipsis
 etiam punctionibus eorum aliquid nos voluit admonere
 de vocatione populorum. Duas punctiones attendite ne-
 cessaria distinctione discretas: unam, quando Dominus
 elegit eos de pectoribus, et fecit eos Discipulos suos;
 alteram, quam modo audivimus, cum sanctum Evangelium
 legeretur, post resurrectionem Domini nostri Jesu Christi;
 illam ante resurrectionem, istam post resurrectionem. Quid
 intersit inter ambas punctiones, valde debemus attendere:
 navigium est instructionis nostræ nova Evangelii prædi-
 catio, in quo et pescantes invenit, quibus et ait: « Mit-
 » tite retia. » Dixerunt illi: « Tota nocte nil cepimus, »
 frustra laboravimus; « Ecce in nomine tuo mittemus re-
 » tia⁴. » Miserunt, et tantum ceperunt, ut impletent

¹ Cor. i, 26-29. — ² Isaï. xl, 4. — ³ Matth. iv, 19. — ⁴ Luc. v, 4, 5.

duas naviculas, quæ piscium multitudine ita premeban-
 tur, ut propemodum mergerentur. Deinde ipsa multitu-
 dine piscium disrupta sunt retia. Tunc ait illis: « Venite
 » post me, et faciam vos piscatores hominum. » Tunc
 relictis retibus et naviculis, secuti sunt Christum. Modo
 post resurrectionem exhibuit nobis Dominus Christus
 aliam punctionem, distantem ab illa superiore. Tunc
 enim, « Mittite retia, » dixit: nec in sinistram, nec in
 dexteram partem; sed tantum, « Mittite retia, » dictum
 est. Si enim diceret in sinistram, malos solos significaret;
 si in dexteram, solos bonos. Quia ergo nec in dexteram
 nec in sinistram dixit, boni et mali significantur, de qui-
 bus loquitur Evangelium alio loco: quia misit paterfami-
 lias servos suos parata cœna, et adduxerunt quos inve-
 nire potuerunt, bonos et malos, et impletæ sunt nuptiæ
 discubentibus¹. Talis est modo Ecclesia, plena bonis
 et malis. Multitudine impletur Ecclesia: sed multudo
 ista aliquando premit, et prope ad naufragium conatur
 adducere. Male viventium multitudine bene viventes ita
 perturbat, ut qui bene vivit, stultum se putet, quando
 attendit alios male vivere: maxime quia secundum bona
 hujus sæculi inveniuntur multi felices nocentes, et inve-
 niuntur multi infelices innocentes. Et quam metuendum
 est ne naufragio prematur atque mergatur! Quam me-
 tuendum est, charissimi, ne dicat qui bene vivit: Quid
 mihi prodest, quia bene vivo? Ecce enim ille male vivit
 et honoratior est me. Mihi quid prodest quia bene vivo?
 Periclitatur: timeo ne mergatur. Alloquar eum, ut de
 profundo erigatur. Qui bene vivis, bene vive: noli fati-
 gari, noli retro respicere. Vera est promissio Domini tui
 dicentis: « Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus
 » erit². » Attendo, inquis, quod aliud male vivit, et felix

¹ Matth. xxii, 10. — ² Id. xxiv, 13.

est. Falleris, infelix est : et eo est infelior, quo sibi videatur felicior. Insania est, quod non agnoscit miseriam suam. Si videres febriente ridentem, tu plangeres insanientem. Quod tibi promissum est, nondum venit. Ille qui tibi felicior videtur, rebus visibilibus et temporalibus pascitur, ipsis lætatur : nec attulit ea, nec auferet ea. Nudus ingressus est, nudus est exiturus. A falsis gaudiis venturus est ad veros dolores. Tibi autem quod promissum est, nondum venit. Dura, ut pervenias; persevera, ne defiendo te ipsum fraudes: nam Deus te fallere non potest. Ecce dixi breviter, ne navigia mergantur. Accessit aliud ad illam punctionem detestabilius, ut retia rumperentur. Rupta sunt retia, hæreses factæ sunt. Quid enim aliud sunt schismata, nisi scissuræ? Sic ferenda et toleranda est prima punctione, ut nemo tædio fatigetur: quamvis scriptum sit: « Tædium tenuit me pro peccatoribus relinquens » tibus legem tuam¹. » Navigium clamat, quod premitur a multitudine, tanquam ipsa navis habet hanc vocem: « Tædium tenuit me, pro peccatoribus relinquens legem tuam. » Etsi premeris, vide semper ne mergaris. Tolerandi sunt mali modo, non separandi. Misericordiam et judicium Domino canto²: prius misericordia prærogatur, et postea judicium exercetur. Separatio in judicio fiet. Modo audiat me bonus, ut sit melior: audiat et malus, ut sit bonus; cum tempus est pœnitentiæ, nondum sententiæ. Transeamus ab ista punctione, quæ habet gaudia mixta lacrymis: gaudia, quia colliguntur boni: mixta lacrymis, quia vix feruntur mali.

III. Ad illam punctionem novissimam animum convertamus: ibi reficiamur, ibi consolemur. Et ideo ipsa post resurrectionem Domini facta est, quia significavit Ecclesiam, qualis post resurrectionem futura est. Ecce dicitur

¹ Psal. cxviii, 53. — ² Id. c, 1.

Discipulis pescantibus; Dominus dicit, qui et prius dixit: sed prius, quid mitterent; modo, quo mitterent, id est, in dexteram partem navigii. Ergo illi modo capiuntur, qui ad dexteram stabunt: illi capiuntur, quibus dictum est: « Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum¹. » Mittunt, et capiunt. Ibi numerus non est dictus in prima punctione, sola multitudo dicta est, numerus non est definitus. Multi sunt enim super numerum modo, id est, veniunt, intrant, implet ecclesias. Ipsi implet theatra, qui ecclesiam. Super numerum implet: ad numerum illum qui futurus est in vita æterna, non pertinent, nisi mutentur, cum vivunt. Et numquid omnes mutantur? Quomodo nec illi boni omnes perseverant. Ideo illis dictum est: « Qui perseveraverit usque in finem, hic salvis erit². » Et illis qui adhuc mali sunt, dicitur: « Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur et vivat³. » Ergo ibi numerus non est dictus, quia multi super numerum facti sunt. Dixit Psalmus: « Annuntiavi, et locutus sum, multiplicati sunt super numerum⁴. » Modo in dexteram, non super numerum: centum-quinquaginta-tres sunt, sed magni. Hoc enim dictum est: « Et cum tam magni essent, non est scissum rete⁵. » Tunc enim congregatio sanctorum erit, divisiones et scissuræ hæreticorum non erunt: pax erit, et perfecta unitas erit. Nemo minus, nemo plus erit, integer numerus erit. Sed valde pauci sunt; si centum-quinquaginta-tres tantum sunt. Absit a nobis, ut tot soli sint in hac plebe: quanto magis in universa Ecclesia Dei? Apocalypsis ipsius Joannis evangelistæ ostendit, visam fuisse tantam multitudinem sanctorum et in illa æternitate felicium, quantam numerare nemo possit⁶. Sic ibi habetur scriptum. Et tamen omnes

¹ Matth. xxv, 34. — ² Id. xxiv, 13. — ³ Ezech. xxxiii, 11. — ⁴ Psal. xxxix, 6. — ⁵ Joan. xxi, 11. — ⁶ Apoc. vii, 9.

ad numerum istum pertinent, ad centum-quinquaginta-tres. Ad paucitatem ampliorem volo redigere numerum istum. Centum-quinquaginta-tres sunt, pauciores illos faciamus. Decem et septem sunt isti centum-quinquaginta-tres. Quare decem? quare septem? Decem, propter legem: septem, propter Spiritum. Septenaria enim forma, propter perfectionem quae prædicatur in donis Spiritus sancti. « Requiescat, inquit Isaïas propheta, super eum » Spiritus sanctus. » Et cum dixisset Spiritum sanctum, enumeravit septem virtutes. « Spiritus sapientiae et intel-» lectus, Spiritus consilii et fortitudinis: » habes quatuor. « Spiritus scientiae et pietatis, Spiritus timoris Domini^{1.} » A sapientia coepit, ad timorem terminavit: tanquam descendens locutus est a summis ad ima, a sapientia ad timorem. Ab imis ad summa, a timore ad sapientiam: « Ini-» tium enim sapientiae timor Domini^{2.} » Hoc est donum gratiae: ista septenaria virtute in dilectis Dei operatur Spiritus sanctus, ut aliquid lex valeat ibi. Nam si tollas Spiritum, quid valet lex? Prævaricatorem facit. Ideo dictum est: Littera occidit^{3.} Jubet, et non facit. Non occidebat, antequam tibi juberetur; et si tenebat providentia peccatorem, non tamen tenebat prævaricatorem. Jubetur, et non facis; prohibetur, et facis: ecce littera occidit. Lex autem decem præcepta habet. Præceptum primum legis est, colendum esse unum Deum, nullum aliud, nullum idolum faciendum. Præceptum secundum est. « Non acci-» pies nomen Dei tui in vanum. » Præceptum tertium est: Observa diem sabbati, sed spiritualiter, non carnaliter quomodo Judæi. Ista tria præcepta ad dilectionem Dei pertinent. Sed quia, « In his duobus præceptis, ait, tota » Lex pendet et Prophetæ^{4.} » id est, in dilectione Dei, et in dilectione proximi: cum audisti quid pertineat ad di-

¹ Isaï. xi, 2. — ² Psal. cx, 10. — ³ 2 Cor. iii, 6. — ⁴ Matth. xxii, 40.

lectionem Dei, unitas, veritas, quies; attende quid pertineat ad dilectionem proximi. « Honora patrem tuum et matrem tuam: » habes quartum præceptum. « Non moechaberis: » habes quintum. « Non homicidium facies: » habes sextum. « Non furtum facies: » habes septimum. « Non falsum testimonium dices: » habes octavum. « Non concupisces rem proximi tui: » habes nonum. « Non concupisces uxorem proximi tui: » habes decimum. Qui dicit: « Non concupisces, » interna pulsat, interiora percutit. Concupiscentia negotium agit. Ecce ista Lex est in decem: quid prodest cum didiceris, et non feceris? Prævaricator eris. Ut autem facias, auxilium necessarium est. Unde auxilium? De Spiritu. Ergo « Littera occidit, Spiritus autem vivificat. » Ad decem accedant septem, fiunt decem et septem. In isto numero est omnis multitudo perfectorum, sed quomodo perveniant ad centum-quinquaginta-tres, soleo vobis dicere, et multi præveniunt me: solemniter tamen Sermo reddendus est. Multi oblii sunt, aliqui nec audierunt: qui autem non sunt oblii et audierrunt, patienter ferant, ut alii commemorentur, et instruantur. Quando duo ambulant in via, unus celerior et alter tardior, in potestate celerioris est, ut comes non deseratur. Nihil perdit, qui audit quod sciebat; et in eo quod nihil perdit etiam gaudere debet, quia instruitur qui nesciebat. Decem et septem numera, ab uno usque ad decem et septem, ita ut omnes addas, et pervenies ad centum-quinquaginta-tres. Quid a me expectatis? Numerate vobis.